

katholicisme verlaten — de vierde in rang der Geneefsche geslachten, de Colladons stamden rechtstreeks af van Léon de Colladon, schepen van Bourges-en-Berry. Léon week in 1550 om den wille van den hervormden godsdienst met zijn gezin en zijn jongeren broeder, Germain, naar Genève. Germain ontving later den eernaam Le Légiste; omdat hij het wetboek van zijn nieuw vaderland grootendeels heeft saamgesteld. Beide broeders waren de schoonzons van een Algemeen Stedehouder in het Baljuwschap Berry, raadsheer des konings, schepen van Bourges. Hun vader, noble Germain, was bewindhebber van stad en vesting La Châtre, welke door hun grootvader, den leenheer Sire Philippe de Colladon van muren voorzien was. Voor het geloof brachten de broeders een hoogen staat ten offer. In 1555 werden zij onder de burgers van Genève opgenomen, tegelijk met den voorouder van vaderszijde van een andere Geneefsche beroemdheid, van Jean Jacques Rousseau.

Henry was de eerste spruit uit de vereeniging van de Dunants en Colladons. Zijn broeder, P. L. Dunant, is professor in de gezondheidsleer aan de Genève Universiteit. Hij was de voorbereider en secretaris-generaal van het Internationaal Congres voor Hygiëne, gehouden te Genève in 1882. Hij stelde groot belang in de stichting van zijn broeder en is nog tegenwoordig ondervoorzitter van het Genève Roode Kruis. Secretaris is zijn zoon Maurice. Eindelijk behoort de staatsraad, kolonel Albert Dunant, in 1895 voorzitter van den Genève Conseil d'État, tot dezelfde familie.

Van ouder tot ouder was dit geslacht om zijn milde weldadigheid geliefd. De moeder van Henry bezat een helder verstand, wat meer zegt, een liefderijk hart. Zij oefende een heilzamen invloed op haar kinderen. Haar woord en voorbeeld koesterden en ontwikkelden de zaden van edelmoedigheid, die in het hart van haar oudste gestrooid waren. In zijn studiën leidde zij hem met echt moederlijke teederheid.

Een beroep, om geld te verdienen, behoefde Henry niet te kiezen. Hij zou letterkundige worden. De titels zijner werken reeds toonen duidelijk den weg aan, dien de jeugdige schrijver bewandelen wilde. Men denke aan: *Fraternité et Bienfaisance Internationale* en *Temps de Guerre; l'Esclavage chez les Turcs et les Etats Unis*. In dit laatste geschrift volgt hij onmiddellijk en met vuur de *Uncle Tom's Cabin* van Harriet Beecher-Stowe en komt tot de overtuiging, dat de slavernij in de Vereenigde Staten gruwlijker was dan in de Mohammedaansche landen. Eenige ethnografische verhandelingen gaf hij in 1857 en 58 uit. Hiervan werd een beschrijving over het Regentschap Tunis, dat hij op een langdurige reis door de oeverlanden van de Middellandsche zee doorkruist had, bijzonder geroemd.

Maar, zooals aangetoond zal worden, zijn hoofdwerk was *Un Souvenir de Solferino*, omdat op dit boekje het Roode Kruis verzezen is.

Van der jeugd af trok Henry zich het lot van de ongelukkigen, de geringen, de vertrapten, van hen, die van de wereld onterfd zijn, met geestdrift, ja dweezucht aan. Op 18 à 19 jarigen leeftijd is hij een trouw medewerker van de *Société d'Aumônes* in zijn vaderstad. Hij geeft zijn tijd en troost en geld